

Sprawa T-277/04

Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VITACOAT — Wcześniejsze krajowe słowne znaki towarowe VITAKRAFT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 12 lipca 2006 r. . . . II - 2215

Streszczenie wyroku

1. *Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i uzyskanie wspólnotowego znaku towarowego — Względne podstawy odmowy rejestracji — Sprzeciw właściciela wcześniejszego identycznego lub podobnego znaku towarowego zarejestrowanego dla identycznych lub podobnych towarów lub usług (rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 8 ust. 1 lit. b))*

2. *Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i uzyskanie wspólnotowego znaku towarowego — Względne podstawy odmowy rejestracji — Sprzeciw właściciela wcześniejszego identycznego lub podobnego znaku towarowego zarejestrowanego dla identycznych lub podobnych towarów lub usług*
(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 8 ust. 1 lit. b))
3. *Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i uzyskanie wspólnotowego znaku towarowego — Względne podstawy odmowy rejestracji — Sprzeciw właściciela wcześniejszego identycznego lub podobnego znaku towarowego zarejestrowanego dla identycznych lub podobnych towarów lub usług*
(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 8 ust. 1 lit. b))
4. *Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie odwoławcze*
(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 63 i art. 74 ust. 1)

1. Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zależy od wielu czynników, a w szczególności od tego, czy odbiorcy rozpoznają dany znak towarowy na rynku. Istnienie bardziej odróżniającego niż zwykle charakteru, wynikającego ze znajomości znaku towarowego wśród odbiorców na rynku, zakłada w sposób konieczny, że znak ten jest znany przynajmniej znacznej części docelowego kręgu odbiorców, mimo że nie musi się on cieszyć bezwzględnie renomą w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94. Okoliczność, że znak towarowy ma wysoce odróżniający charakter wynikający z jego znajomości wśród odbiorców, nie może zostać ustalona w sposób generalny, na przykład poprzez odwołanie się do określonych udziałów procentowych dotyczących stopnia znajomości znaku towarowego wśród odbiorców należących do zainteresowanych kręgów. Niemniej należy uznać pewną współzależność między znajomością znaku towarowego wśród odbiorców a jego charakterem

odróżniającym i stwierdzić tym samym, że im bardziej znak towarowy jest znany wśród odbiorców, tym bardziej wzmocniony jest charakter odróżniający tego znaku.

Przy dokonywaniu oceny, czy znak towarowy cieszy się wysoce odróżniającym charakterem wynikającym z jego znajomości wśród odbiorców, należy rozpatrzyć wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, to znaczy w szczególności udział znaku towarowego w rynku, intensywność, zasięg geograficzny i długość okresu jego używania, wielkość inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo w celu jego promocji, udział procentowy zainteresowanych grup odbiorców, którym znak towarowy umożliwia zidentyfikowanie towarów lub usług jako pochodzących

z określonego przedsiębiorstwa, jak również oświadczenia izb handlowych i przemysłowych lub innych stowarzyszeń zawodowych.

(por. pkt 33–35)

2. Aby znak towarowy mógł mieć bardziej odróżniający charakter wynikający z jego ewentualnej znajomości wśród odbiorców, musi on być w każdym razie znany odbiorcom w dniu złożenia zgłoszenia znaku towarowego lub, w danym przypadku, w dacie pierwszeństwa zastrzeżonego na poparcie tego zgłoszenia. Niemniej nie można wykluczyć a priori, że badanie sporządzone w określonym okresie przed tą datą lub po niej może zawierać użyteczne wskazówki, przy czym należy mieć świadomość, że jego moc dowodowa może się różnić w zależności od większej lub mniejszej rozbieżności między okresem, dla którego przeprowadzono badanie, a datą złożenia lub pierwszeństwa zgłoszenia danego znaku towarowego.

(por. pkt 38)

3. W odczuciu przeciętnych konsumentów niemieckich posiadających zwierzęta wiejskie nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do oznaczenia VITACOAT, o którego

rejestrację wniesiono dla „szamponów, odżywek, preparatów do skóry i do włosów, dezodorantów; wszystkiego dla zwierząt”, „preparatów do niszczenia roztoczy, wszy, pcheł i innych pasożytów; wszystkiego dla zwierząt”, „szczotek i grzebieni dla zwierząt”, należących odpowiednio do klas 3, 5 i 21 w rozumieniu porozumienia nicejskiego oraz w odniesieniu do znaku towarowego VITAKRAFT, zarejestrowanego wcześniej w Niemczech dla oznaczenia towarów po części identycznych i po części podobnych. W istocie biorąc pod uwagę fakt, że słowo „Kraft” posiada dla konsumentów niemieckich precyzyjne i natychmiast postrzegalne znaczenie, podczas gdy słowo „coat” nie ma dla nich jakiegokolwiek znaczenia lub co najwyżej zostanie uznane za angielskie słowo posiadające odmienne znaczenie, należy stwierdzić, że między tymi oznaczeniami istnieje istotna różnica koncepcyjna, która może w znacznym stopniu znosić występujące między rozpatrywanymi oznaczeniami niewielkie podobieństwa wizualne i fonetyczne. Oznaczenia te wykazują zatem wystarczające różnice, szczególnie na płaszczyźnie koncepcyjnej, aby wykluczyć istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, nawet w przypadku identycznych towarów, i to również przy uwzględnieniu niskiego stopnia uwagi wykazywanego przy wyborze omawianych towarów.

(por. pkt 61, 68)

4. Skarga wniesiona do Sądu i skierowana przeciwko decyzjom izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku

Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory) ma na celu dokonanie kontroli zgodności z prawem tych decyzji w rozumieniu art. 63 rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Tak więc okoliczności faktyczne, na które się powołano w postępowaniu przed Sądem z pominięciem wskazania ich uprzednio w postępowaniu przed instancjami Urzędu, mogą wpływać na zgodność z prawem takiej decyzji wyłącznie, jeśli Urząd byłby zobowiązany wziąć je pod uwagę z urzędu.

W tym zakresie z art. 74 ust. 1 in fine tego rozporządzenia — zgodnie z którym w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w swym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia — wynika, że nie jest on zobowiązany do brania pod uwagę z urzędu okoliczności faktycznych, które nie zostały przedstawione przez strony. W konsekwencji istnienie takich oko-

liczności faktycznych nie może podważać zgodności z prawem decyzji izby odwoławczej.

Natomiast ani stronom, ani samemu Sądowi nie można zakazać szukania, przy wykładni prawa wspólnotowego, inspiracji w argumentach wywodzonych z orzecznictwa wspólnotowego, krajowego lub międzynarodowego. Strona ma zatem możliwość odwołania się do orzeczeń sądów krajowych po raz pierwszy przed Sądem, ponieważ nie mamy tutaj do czynienia ze skierowanym przeciwko izbie odwoławczej zarzutem, że nie uwzględniła konkretnych okoliczności faktycznych wskazanych w wyroku krajowym, a jedynie, że naruszyła ona przepis rozporządzenia nr 40/94, i powołaniem się w tym zakresie na orzecznictwo celem poparcia tego zarzutu.

(por. pkt 69–71)